

jeg dog, da jeg mener, at man ikke skal friste Folk, stillet dette Forslag for at forhindre denne Fristelse, og skal derfor paa egne og Medforslagsstilleres Vegne anbefale det.

Jusfritsministeren (Mellermann):

Jeg skal først motivere det af mig stillede Vædringsforslag, som jeg antyede under Sagens anden Behandling. Det er for saa vidt meget simpelt, som det kun bestaar i at forandre et eneste Ord i § 4, men det, det i Virkeligheden har til Hensigt, er at forandre Lovforslaget derhen, at medens det, som Forslaget foreligger, gaar ud paa, at Fruentimmeret er berettiget til at henvende sig til sin Opholdskommune, naar hun ikke har faaet Alimentationsbidraget, og at forlange af den, at den forstudsvis skal udbetale hende det, saa mener jeg, at det er dels ubilligt, dels ikke stemmende med Fattiglovgivningens Principer — det er at gaa altsor vidt lige overfor Fattigvæsenet — dels egentlig heller ikke heldigt lige overfor hende selv. Jeg foreslaar, at man i den Henseende skal forblive ved Lovforslagets Regel, som var, at hun skulde henvende sig til Barnefaderens Opholdskommune, og at det var den, som mod Regres til Forsørgelseskommunen var forpligtet til forlods at udbetale hende Alimentationsbidraget. Det forekommer mig, at der ikke er nogen Retgrund til at paalægge hendes Opholdskommune denne ommeldte Forpligtelse, og jeg tror heller ikke, at hun praktisk taalt vil være tjent med det. Det kan jo dog umuligt være Meningen, at hendes Opholdskommune skal være forpligtet til uden videre at betale Pengene, naar hun kommer og siger, at hun ikke har faaet sit Alimentationsbidrag enten helt eller delvis, det kan umuligt være Meningen, og det vilde ogsaa i mange Tilfælde lede til, at den ene Opholdskommune blev narret, at den kom til at udbetale et Alimentationsbidrag, som enten i det Hele eller tildeels var betalt. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at hendes Opholdskommune, forinden den indlader sig paa at betale Alimentationsbidraget, maa forlange, at hun stoffer et Slags Bevis, om ikke fuld, saa dog rimelig Formodning for, at hun ikke har faaet Bidraget betalt, og det Bevis vil hun ikke kunne staffe, uden at hun alligevel maa henvende sig til Barnefaderens Opholdskommune, thi Beviset vil i Reglen kun kunne staves derved, at han kaldes og spørges, om han har betalt det, og hvis han paastaar, at han har betalt, opfordres til at vise Kwittering. Det forekommer mig derfor, at det baade stemmer bedst med Fattiglovgivningens Principer og er det Bedste af Hensyn til Kvinden selv, at hun

henvender sig til Barnefaderens Opholdskommune, thi den vil i Reglen være i Stand til forholdsvis let, i det Mindste anderledes let end hendes Opholdskommune, at staffe sig Underretning, om Bidraget er betalt eller ikke, og at den maa have Lov til at staffe sig denne Underretning, inden den indlader sig paa at betale, forekommer mig klart. Jeg er derfor bange for, at Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, snarere vil blive til Hinder for Barnemoderen og staffe hende Bryderier, naar hun skal tilveiebringe dette Bevis for, at Bidraget ikke er betalt, og af disse Hensyn vil jeg tillade mig at anbefale det Forslag. Siden jeg har Ordet, vil jeg gjerne sige et Par Ord om de andre foreliggende Vædringsforslag, forsaavidt de ere motiverede, og jeg vil da først gjøre en Bemærkning lige overfor det Vædringsforslag, som er stillet og motiveret af en æret Landskingsmand for 2den Kreds (Schlegel). Det er efter min Formening et meget vidtgaende Vædringsforslag, og et Vædringsforslag, som griber meget ind i Lovforslagets hele oprindelige Bestemmelse. Jeg synes egentlig, at naar man staar paa det Standpunkt som den ærede Taler, burde man konsekvent overhovedet stemme med den Tanke, at Fattigvæsenet skal udbetale Moderen Alimentationsbidrag. Derjom nemlig den Sammenligning med ægte Børns Stilling og med Hustruens Stilling, som den ærede Landskingsmand stillede, skal være afgjørende, maa man nødvendigvis komme til at sige, at der overhovedet ikke skal være denne Regel, at Barnemoderen kan faae Alimentationsbidrag udbetalt fra Fattigvæsenets Side. Det er jo soleklart, og det har heller aldrig været skjult for mig, at man derved yder hende en Fordele, hvortil der ikke eksisterer noget Tilsvarende for ægte Børns Bedkommende. Hun bliver paa en Maade garanteret Alimentationsbidraget, det er jo Lovforslagets Tanke, hvortil der for ægte Børns Bedkommende ikke er noget Tilsvarende. Selv om Faderen, hvad han jo er forpligtet til, skal forsørge dem, er der jo Ingen, der garanterer dem, at Bidraget ydes, eller at han overhovedet er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser paa den ene eller den anden Maade. Det forekommer mig derfor, at Vædringsforslaget egentlig er en Protest imod dette Princip i Lovforslaget, og jeg skjønner derfor ikke rettere, end at de, der deler Forslagsstillerens hele Standpunkt, konsekvent maa stemme mod § 4. Thi naar man vil gaa ind paa Principet, naar man mener, at der overhovedet er Grund til at yde uægte Børns Mødre en saadan Garanti, som der ikke er noget Tilsvarende til for ægte Børns